Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

З серії «Мої клієнти»

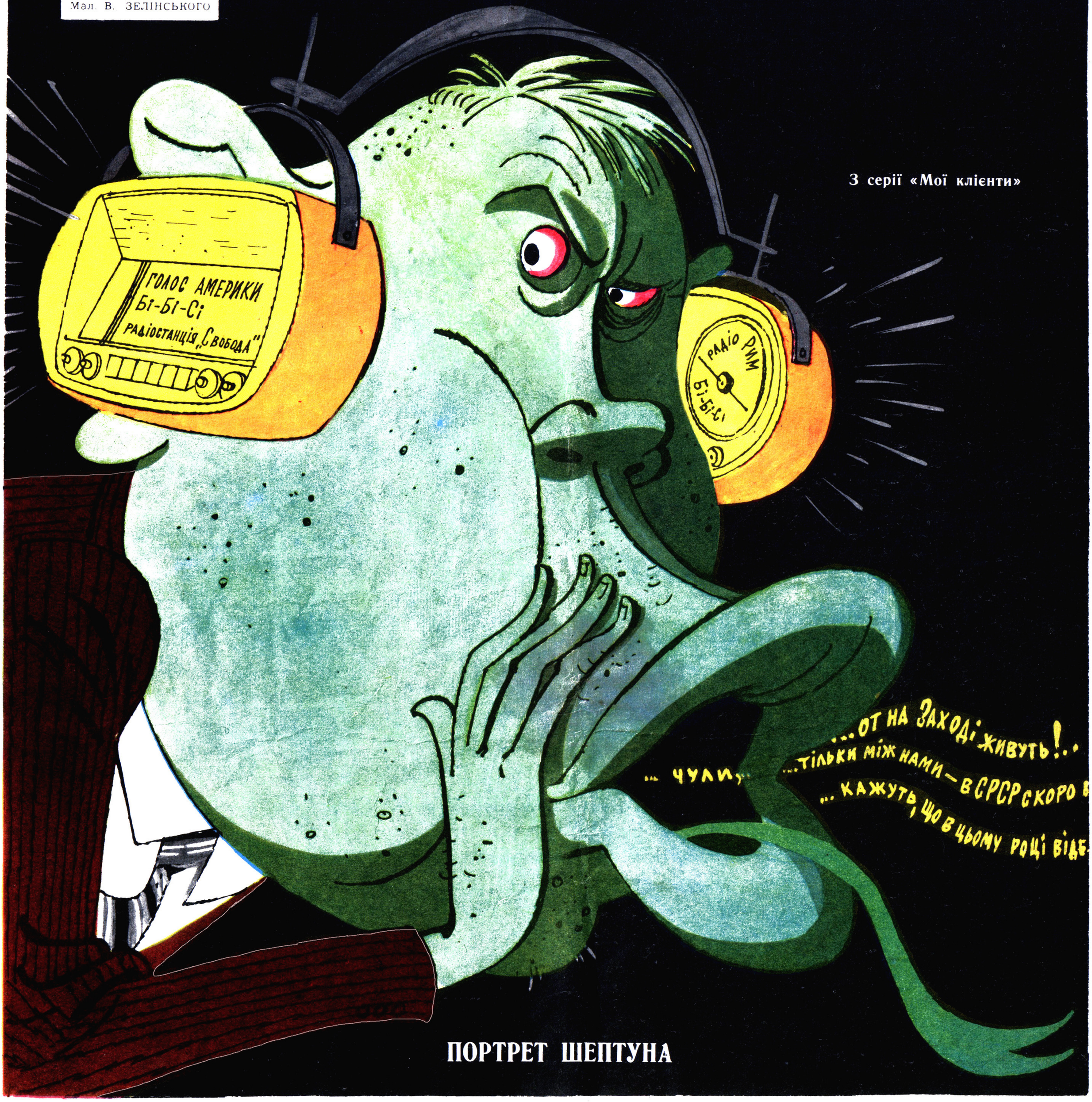

ПОРТРЕТ ШЕПТУНА

ПЕРЕЦЬ

№ 15 (506).

КИЇВ.

РІК ВИДАННЯ XXIII

СЕРПЕНЬ 1963

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Огірок: — Одному повезло: його вже солять.

perec-ua.

Передмова до „Словника бракороба"

НА ГОЛОМУ, як бубон, грунті стоять стандартні будинки. Гарячий вітер жене хмари пилюки. Новосели сидять на плитах, що їм залишили на пам'ять будівельники, і складають «Словник бракороба», щоб з відповідною присвятою послати його до газети.

— «Брак...» Що таке брак?

— Після прийому будинку державною комісією «брак» перетворюється на «список недоробок», які ніколи не дороблюються.

— А що таке «глянець»?

— Це те, що наводиться у звітах...

— «Двір»!

— Сміттєзбірник для бракоробів-будівельників!

Словник складається швидко. Новосели на тих будівельних недоробках вже не одного «виконроба з'їли».

Але давайте перейдемо до фактів, які надихають новоселів на створення «Словника бракороба».

В управлінні капітального будівництва Дніпропетровської міськради нам розповіли:

— Зараз на скарги не сезон. Улітку новосел порівняно тихий. До того ж багато активістів-скаржників по санаторіях здоров'ям запасаються. От узимку — це да! Взимку скаржник косяком іде!

— А звідки той косяк плине?

— В основному з Дніпропетровського мікрорайону номер два. Це наш наймолодший масив. Немає ще й трьох років, як перший будинок здали... Але який там скаржник водиться!.. Казка! Минулої зими у нас мало не всі мешканці мікрорайону побували. Це організований і міцно згуртований навколо інспектора по скаргах колектив!..

Уявіть собі, що ви одержали квартиру в одному з будинків мікрорайону № 2 (байдуже в якому). Тільки-но ви увійшли до квартири, як уже поліруєте носом підлогу (нога потрапила в якусь щілину, вони бувають тут до 12 см). Тільки-но піде дощ, ви переконуєтесь, що протікає дах. Про це ви дізнаєтеся і тоді, навіть, коли одержали квартиру не на п'ятому поверсі, а нижче. Річ в тому, що шви між панелями замазані про людське око. Проходить крізь шви вода, хоч плач. Іноді новосел плаче, але й це не допомагає... Не допомагає і тоді, коли він звертається до керуючого управлінням «Опорядбуд» т. Тарасова.

Як правило, новоселові ніде помитися. Ванні кімнати є, газові колонки є, а самих ванн нема. Іти скаржитись до управління капітального будівництва — марна справа. Начальник управління Володимир Федорович Богачов сходу ошелешить вас чотиризначною цифрою:

— У минулому році ми заборгували новоселам 1295 ванн! Ви вже не цікавитесь, скільки ванн вони заборгували цього року.

Але повернути борг, навіть, коли є чим повертати, не так то й легко. Оце недавно заходилися повертати борг мешканцям будинків № 30 та № 32 по вул. Батумській. Борг повертають, а будинки його не приймають. До яких тільки хитрощів не вдаються монтажні бригади, а ванни не лізуть у ванні кімнати. Виявляється, ці кімнати поробили ще малогабаритнішими, ніж було заплановано. Довелося довбати стіни.

Взагалі, заплановано було багато чого хорошого. Наприклад, у дворах будинків №№ 60, 64, 66-а та №№ 70, 70-а по проспекту «Правды» запланували плавальні басейни для малюків. Але в будівельному управлінні «Житлобуд-2» (керуючий А. Скопис) тресту «Дніпрожитлобуд» з тих басейнів, мабуть, тільки посміялися. Вони будинки ніяк не спроможуться здати без браку, а тут ще малюкам басейни подавай! І в двори, де діти мали у воді плескатися, привезли кілька самоскидів шлаку. Привезли й насипали шлакові терикони. Видно, спеціально для захоплюючої дитячої гри «Ану, хто швидше у замазуру перетвориться!» Добре, що мами не знають прізвища дяді, який дав команду сотворити у дворах шлаковий рельєф!

Але прізвища деяких товаришів мешканців мікрорайону добре знають. Ці прізвища у новоселів вже в печінках сидять. Найбільш відомі тут головний інженер управління капітального будівництва Дніпропетровської міськради М. Найфельд, головний інженер тресту «Дніпрожитлобуд» А. Тарасов, уже відомий нам керуючий «Житлобуду-2» А. Скопис та його головний інженер А. Кирсанов. Завершує квінтет знаменитих бракоробів головний інженер СУ-553 тресту «Дніпросантехмонтаж» Г. Новиков (нині він в. о. керуючого).

Особливо ця п'ятірка прославилася раціоналізацією. Минулого року вони творчо раціоналізували прокладку другої черги теплотраси — труби клали просто в землю, не обкладаючи траншею цеглою. Причому, в деяких місцях труби клали на глибині 10—20 сантиметрів. Від такої раціоналізації теплотраса опинилася у воді, теплоізоляція зруйнувалася. Командували цією «теплофікацією» вищезгадані бракороби Найфельд, Тарасов, Скопис та Кирсанов. А вже після них в. о. керуючого СУ-553 Новиков довів теплотрасу «до повної кондиції». Коли її пускали, то труби як слід не прочистили, і будівельне сміття потрапило у котельну й позабивало трубки. Словом, новосели зимували, як на північні дикій.

В управлінні капітального будівництва міськради тепер кажуть:

— Це питання давно вже вирішено. На винних накладено стягнення. Скарг на погане опалення немає аж з квітня!

І не буде аж до жовтня, додамо ми.

А от чи буде їх наступної зими, — це ще вилами по дніпровській воді писано. Бо горе-раціоналізатори мусили ще в травні почати прокладати нову теплотрасу, але й досі чухаються.

Їм не холодно. Їх гріє літнє сонце. А крім сонця більш ніщо їх не припікає...

Ю. ЯЧЕЙКІН,
спец. кор. Перця.

м. Дніпропетровськ.

ВИСТАВКА ШКІДНЕТРЕБА

ПИТИ ЧИ НЕ ПИТИ?

Сказано — де п'ють, там і ллють...

Що ж, у цьому є певна логіка. А от, що коїться з логікою в буфетах і ларках, де торгують безалкогольними напоями виробництва Куп'янського харчокомбінату?

Чому тут навпаки — ллють, але не п'ють?

Виявляється, і тут логіка на місці.

Усе відбувається так, як і повинно бути: безалкогольні напої Куп'янського харчокомбінату не п'ють, бо їх не можна пити — вони гидкі на смак і препротивні на вигляд.

Що ж тоді робити з таким питвом, як не виливати його?!

Так люди і роблять.

Що ж до директора Куп'янського харчокомбінату т. Оніщенка, то йому, очевидно, начхати на те, що роблять люди з його каламутною водичкою.

— Пити чи не пити — все одно! — каже він і продовжує наводнювати буфети і ларки своїм нудотним пійлом.

Йому байдуже. Він, бракороб, того пійла не п'є.

З. КОВАЛЬСЬКА,
держінспектор по якості напоїв.
м. Харків.

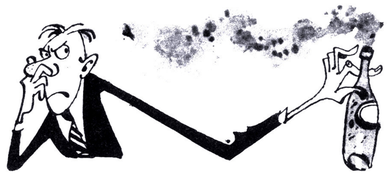

ОБЕРЕЖНО, ПОФАРБОВАНО!

Знову — літо. Знову — мухи. І знову люди бігають з аптеки в аптеку, з магазину в магазин у пошуках липучки.

А шукати, виявляється, не треба. Липучка є. В необмеженій кількості. Тільки зветься вона не липучка, а «Оліфа натуральна, для фарбування підлоги».

Виробляє її та випускає у продаж сумський лакофарбовий завод «Сумхімпром».

Так от, якщо вам потрібна добра липучка для мух — беріть цю оліфу. На етикетку не зважайте...

А проте, може, саме на етикетку й треба найпильніше зважити. Бо коли ви надумаєте фарбувати підлогу цією оліфою, то будете суворо покарані! Місяцями милуватиметесь пофарбованою підлогою, а ступити на неї — не зможете.

Ступите — прилипне нога. Потопчете, поки від підлоги її одірвете.

Отож, коли хочете позбутися мух, — купуйте лише сумську оліфу. Коли ж треба фарбувати підлогу — десятою дорогою обходьте сумську оліфу. Влипнете!

ЗА ДИТЯЧОЮ ТЕХНОЛОГІЄЮ

Коли діти граються і ліплять з піску та глини гідростанції, висотні будинки та ракетодроми, ніхто не звертає на це особливої уваги. Бавляться діти і хай! А от дяді з Пирятинського цегельного заводу увагу звернули. Дуже сподобалася їм дитяча технологія. І за тією технологією вони почали ліпити свою основну продукцію — цеглу. А що з такою продукцією далі виходить, відомо: в руках розсипається.

От ми й висилаємо на виставку 15.000 штук цегли «М-100» і 5000 цегли «М-75», яку одержали від пирятинських цегельників. Тільки попереджаємо: для такої продукції треба обладнати спеціальну пісочницю, висипати туди цеглу і поставити табличку з написом «цегла». Щоб відвідувачі не переплутали...

З. СЕМЕРНИН,
начальник рембудгрупи
І. ХОРОШКОВАТИЙ,
інженер-будівельник.
м. Лубни,
Полтавської обл.

ВИКРУЧУЮТЬСЯ...

Дніпропетровський радіозавод випускає у білий світ кишенькові приймачі з красивою назвою «Ластівка». Від інших приймачів дніпропетровська радіопташка відрізняється тим, що вона не щебече. Як не переставляй напівпровідники, як не крути їх — ні голосу, ні шепоту не почуєш: онімили «Ластівки».

Зате багато говорять директор заводу т. Займовський та начальник ВТК т. Саполаєв. Особливо, коли покупці починають скаржитися на мовчазну вдачу кишенькових приймачів.

Відповіді на скарги директора й начальника ВТК поставлено на потік. В усі кінці йдуть типові пояснення. «Можливо, торговельні організації поводилися з приймачем неправильно, — під копірку строчать співавтори. Потім делікатно натякають на можливі «неправильні дії» самих покупців. — А, можливо, — чіпляються вони ще за одно, — вийшли з ладу деталі, які нам надсилають». Словом, до браку вони непричетні!

Для покупців, що вимагають повернути гроші, дирекція передбачила в своїх листах спеціальний пункт: «У зв'язку з Вашою претензією, завод може сплатити вартість приймача, для чого одночасно з приймачем слід вислати на завод письмову заяву».

Словом, накрутили бракороби, а тепер викручуються...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У № 7 Перця на дошці заслужених бракоробів красувався директор Рожищенської прядильно-ткацької фабрики (Волинь) С. С. Белинський, закутаний в одну з 500 страхітливих ковдр, випущених фабрикою. Виконком райради оголосив директорові фабрики догану за випуск браку й порушив клопотання про зняття з посади головного інженера фабрики К. М. Плічка.

ДОШКА ЗАСЛУЖЕНИХ БРАКОРОБІВ

БІДЕНКО ВАСИЛЬ ІВАНОВИЧ

директор київської лісосплавної контори «Київспецлісзагу». Почав чає деревообробному комбінатові браковану деревину (гарний кряж, підтоварник, покручене дрючча) під виглядом високосортного пиловочника. Не соромиться підписувати про це окозамилювальні документи. Територія ДОК'у захаращена дровами. Цехи простоюють. Підприємство терпить великі збитки. Робітники київського ДОК'у шлють нам фото бракороба і просять чи красити ним нашу дошку. З охотою задовольняємо їхнє клопотання.

СЛУЦЬКИЙ ДАВИД ПЕЙСАХОВИЧ

директор київського заводу гумових виробів. Заносився на дошку заслужених бракоробів за поданням болградських (Одещина) і сімферопольських швейників. Першим він надіслав 2400 метрів кострубатого, брудно-смугастого креп-маркену для плащів і сплатив за поставку браку 2000 крб. штрафу. Другим — поставив 1400 метрів маркену у таких неймовірно яскравих смугах і плямах, що вдячні сімферопольці негайно ж повернули весь брак заводові. Штрафи та інші видатки по браку директор-бракороб сплачує з заводської каси.

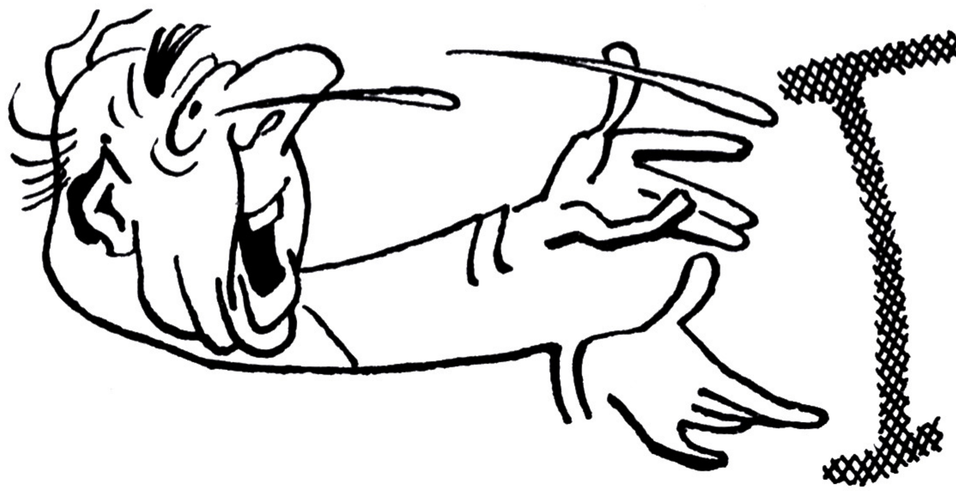

ГУМАНІСТ

Його можна бачити скрізь. Виловлюють гицелі бродячих собак, а він, з'явившись наче з-під землі, починає скиглити:

— Це не гуманно! Собачка теж жити хоче. Собачка, можна сказати, друг людини, а ви її так...

Фінал такого втручання примітивний: собачого вболівальника везуть на пастерівський пункт, де йому роблять щеплення від сказу. Бачите, вийшло так, що собачка не осягнула високих душевних поривань свого благодійника і хапнула його за литку.

Додому він повертається трамваєм. У трамваї відбуваються маленькі дебати з приводу того, що молодик з вусиками-віскряками під носом не хоче поступитися своїм місцем бабусі.

Почухуючи живіт, куди йому нещодавно всадили протисказову сиворотку, наш знайомий подає репліку:

— І чого ви причепилися до дитини? Ви ж бачите, що тут написано: «місця для дітей»!

На зупинці молодик дає нашому знайомому по потилиці так, що капелюх налазить йому на носа, і каже:

— Ти, пахан, не лізь не в своє діло! Дитина! Подумаєш, дитина. У мене, може, в самого діти є.

Уже біля самого дому наш знайомий встигає стати свідком малоестетичної сцени. Двоє міліціонерів намагаються підняти з тротуару п'яндигу, який вмощується спати.

— Куди ви його? Ви ж бачите, він трошки напідпитку. А ви його за руки... Не можна так. Він людина. Ну, буває, ну, випив...

Він довго умовляє міліціонерів, і ті, зрештою, махнувши на все рукою, йдуть собі. П'яндига зводиться навкарачки, потім намагається стати вертикально. Тут він помічає свого рятівника:

— А, керя! Ти-и ч-чого тут ш-шляєшся? Н-ну, випив, н-ну, а тобі яке д-діло? З-за твої? А в-в мор-р-ду хочеш?

Ні, рятівник у морду не хоче. Він встигає шмигонути в під'їзд. А п'яндига, будьте певні, піде далі, і можете не сумніватися, таки знайде того, хто «хоче» «в морду».

Що ж до рятівника, то він сидить удома на дивані й, очікуючи, поки жінка зготує вечерю, читає газету. Губи у нього кривляться болісною гримасою.

— Ну от, знову. Судять. Судять людину. І яку людину! Солідний такий товариш, а його судять. Учора він на машині їздив, а сьогодні його судять. Ти чуєш, Машо, це просто жах! А в нього жінка, дітки напевне є... Його ж отак узяли і судять. Це ж, значить, посадять і, мабуть, надовго посадять.

— А за що судять?

— Ну, розумієш, розтрата, якісь там хабарі, якісь валютні операції, не в тім справа! Судять живу людину, ти постав себе на його місце. Вчора він так, як ось я, сидів на дивані, а сьогодні його судять, і він буде в тюрмі на нарах сидіти і сонечка не побачить, як це негуманно.

— Але ж я хабарів не беру, чому ж я мушу ставити себе на його місце?

— А-а, не в тім справа. Я про те, що до людини треба по-людському ставитися. Ну, помилився, ну взяв хабара, ну, виключ його, ну, винеси йому догану, зрештою. А то судити! Як це негуманно...

...На товариському суді він бере слово першим:

— Товариші! Все вірно, все правильно. Іван Гаврилович пиячить і зобижає жінку й дітей. Правильно? Правильно. Але чи цілком правильно? Ми заглянули, так би мовити, з одного боку. Але давайте заглянемо з другого боку! По-людяному заглянемо, по-людському! А може, це він з горя п'є? А може, не він жінку і дітей, а його жінка й діти зобижають? Може таке бути? Може! Правильно? Правильно. Людина Іван Гаврилович чи не людина? Людина! І людина великої душі! Тож давайте вчинимо з ним по-людськи! Подивіться на нього, як він страждає!

Іван Гаврилович і справді страждає: перед початком товариського суду він не встиг похмелитися й тепер нетерпляче чекає, коли закінчиться вся ця катавасія.

По всьому видно, що закінчиться вона швидко і для Івана Гавриловича дуже приємно: в залі завжди знайдеться два-три «гуманісти», вони його врятують.

...На профспілкових зборах наш знайомий виступає так:

— Що, Петро Кирилович провалив роботу? Ну, добре, ну, провалив. То що ж ми повинні з нього шкіру знімати? Ну, наробив помилок. А для чого робляться помилки? Помилки, шановні товариші, робляться для того, щоб на них вчитися. То що ж виходить? Ми знімемо Петра Кириловича, а на його помилках хтось інший буде вчитися? То що, по-вашому, це буде справедливо? Ні, це буде і не справедливо, і не по-людськи, і, головне, це буде негуманно!

...У народному суді завжди знайдеться такий «гуманіст». Він з шкіри лізтиме, щоб узяти на поруки злодія-рецидивіста, якого судять сьомий раз. А потім, коли в темному провулку з «гуманіста» скинуть пальто, він починає скаржитись на працівників міліції.

Але скрізь і завжди він знайде виправдання людським вчинкам, які практично неможливо виправдати.

— ...Я дописав фейлетона до цього місця і замислився. Думаю собі: може ще прикладів навести чи вже досить?

Може, кінцівку таку пошукати, щоб редактор, читаючи фейлетона, реготав до гикавки? Коли заходить один знайомий. Такі знайомі мають звичку завжди зайти саме тоді, коли мені усього потрібні.

— Пишете?

— Та пишу.

— Фейлетона, мабуть?

— Та фейлетона, бодай би його не писати.

— Можна глянути?

— Та гляньте. Він, правда, ще не закінчений...

— Нічого, нічого. Я сторіночку пробіжу. Страх, люблю фейлетони, знаєте...

Пробіг він сторіночку, пробіг другу. Скривився.

— Що, не подобається?

— Як вам сказати?.. Бачите... скажіть, а та людина, про яку ви пишете, себе впізнає?

— Мусить впізнати, для чого ж тоді фейлетона писати?

М-да? А ви гадаєте, йому буде приємно?

— Яка вже там приємність, коли фейлетон... Фейлетон це не поздоровлення з днем ангела.

— От бачите. Він все ж таки людина, хоч і помиляється...

І далі пішла нудота години на дві... Даремно я доводив, що наш справжній, радянський гуманізм не має нічого спільного з цією слизотою. Даремно я переконував, що такі «гуманісти» більше шкодять тим, за кого заступаються, ніж допомагають... Даремно.

Знайомий мій доводив протилежне. Він зіпсував мені настрій та й пішов. Так я й не придумав смішного кінця. А з другого боку подумаєш, що тут смішного?

Микола БІЛКУН.

ЦВІРКУН

(БАЙКА)

«Метод соціалістичного реалізму все дає для митця, закривши шлагбаум тільки перед бездарністю і ворожим ставленням до комуністичних ідей».

З промови М. В. Підгорного на нараді активу творчої інтеліген-ції 9. IV. 1963 року.

Не спить Цвіркун, раденький, ночі
(Ще, знати, щастя в нього є!) —
Добродій Кум доручення дає:
— Шануєм твій талант співочий.
Візьми мандат — преславний хор створить;
Щоб місто, села, доли й гори
Схилялись перед ним з поваги і покори,
Щоб світ почав про нього говорить.
Пройдись садком, полями і лісами,
Поодбирай достойних з голосами...—

І заходився Цвіркун,
Впріваючи в напрузі,
Збирать співців:
«Ей, милий кум!
Сусіди, друзі!
З ким пив, з ким їв,
З ким ночував у ріщі,
Пишіться в хор скоріше!..»
Ще й май не відшумів —
Хор заспівав, що вмів.

Добродій Кум співаком не родився,
А й той у відчаї за голову схопився:
— Дарма мандат тобі довірив я.
Ну й назбирав ти безголосих раків!
Чому б не взяти видатних співаків —
Зозулю, Жайвора та Солов'я?
— Пхе! «Видатних»!
Мої співці вартніші них.
Бо ті старих пісень співають.
Що їх весь світ
Вже знає сотні літ;
Мої ж нове щось витівають
Та ще таке, скажу, нове,
Що слухачів хапає за живе.
Хоч дехто з слухачів плюється,
Та не такими світ ведеться,
І ширший обрій нас зове...
Якось чужі нас чули птахи перелітні,
Так обіцяли лаври нам всесвітні.
— Чужі? До нас таких арбітрів не веди,
До нас з піснями цими не ходи...
Давай мандат сюди!

* * *

Хотіли Цвіркуни щось дивне нам співати,
Та віником народ їх випровадив з хати.

Микита ГОДОВАНЕЦЬ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Так що: з'їмо його?

— Не верзи дурниць. Він, кажуть, черства людина і бюрократ! А з бюрократами знаєш скільки тяганини буває.

НА ЗЕМЛІ, В НЕБЕСАХ І НА МОРІ...

(ЗА ЛИСТАМИ ЧИТАЧІВ)

1. ЧОРТОВІ МОСТИ

Коли хтось вам скаже, ніби Чортів міст на земній кулі один — той, що його колись форсував О. В. Суворов — не вірте. Чортових мостів є на світі чималенько і не тільки в Альпах. Ось, наприклад, на туристському маршруті Великий Бичків — Кобилецька Поляна в Закарпатській області їх аж семеро — великих і маленьких. І всі як один чортові, бо торохтять і хитаються. Поводяться ж вони так некультурно, бо не ремонтували їх, мабуть, з тих далеких епох, коли стрибали по тих містках самі лише тутешні бички й кобили. Нині ж мусять стрибати там ще й допитливі туристи. Виконують любителі подорожей акробатичні вправи і починають розуміти, що означає отой фольклор «най тебе шлях трафить».

А місцеві діячі на значок «Турист СССР» не претендують і через те зовсім не хочуть зачіпати підступні шляхопроводи. «Краще, — говорять вони,— добряче зачепити отих ледачих шляховиків, котрі гаразд насобачились розтикати таблички з написом «об'їзд», а зробити ремонт уже кілька років ніяк не наважаться...

2. «БО...» ЧИ «БЕ»..?

Пам'ятаєте, як мало з глузду не з'їхав через оте капосне «Бо...» чи «Бе...» Мартин Боруля — безталанний кандидат у дворяни?

Нині, слава богу, у дворянство ніхто не пнеться. Але одна літера і в наші часи може наробити чимало шелесту.

...Коли Новоселицький райпромкомбінат Чернівецької області одержав раптом контейнер з тонною прального порошку, з вуст директора комбінату вилетів такий вигук, ніби в тому контейнері сидів принаймні живий гіпопотам. Злощасний порошок образив т. Чурилова ніяк не менше, як слово «гусак» — Івана Івановича. Не довго думаючи, розгніваний директор лупонув телеграму з проханням вплинути на «безобразничающих головотяпов» в особі Слов'янського масложиркомбінату Донецької області.

Але в Слов'янську головотесів не виявилося. Просто Чернівецька база «Укроптгалантерея», даючи замовлення на порошок Донецькій базі, помилково змінила в адресі замовника лише одну літеру: замість «РПС» (райспоживспілка) написала «РПК» (райпромкомбінат).

Бачите, яку мороку заподіяла зміна однієї літери! І хоч обидві ці установи («РПК» і «РПС») містяться поруч, т. Чурилов поспішив шукати «безобразничающих головотяпов» за тридев'ять земель. А навідатись до сусідів і все любенько з'ясувати так і не додумався...

3. ДІЛА... НЕБЕСНІ

Досі говорилося про справи земні, а це доведеться ще трохи й про небесні згадати. Бо хоч космонавти й високо літають, але, мабуть, до того закапелку, куди зашився вседержитель, й вони ще не дісталися. Тож, бог не лише сидить, а ще й карати декого за старою звичкою намагається...

...Живе, поживає й добра наживає у селі Стави на Київщині піп-батюшка Максим Григорук. Не сіє він і не жне, а отець небесний годує його. І, треба визнати, непогано годує. Не акридами й диким медом, а паляницями й крашанками, пиріжками й ковбаскою... Та ще й поїть. І не свяченою водицею, а рідиною каламутною, із злаків земних вигнаною. Справляє батюшка Максим різні треби не тільки у своїй парафії, а і в навколишніх, гребе за те чималі грошики, та ще й з громади справно видоює по сотні щомісяця. А коли, буває, набереться зілля бісівського, мов свиня браги, то зело бешкетує...

Одне слово, занадто вже шаблонний персонаж. Так ніби з поганої гуморески виліз. Але що поробиш, коли факт? Тож, терпіли віруючі, терпіли, та й не витерпіли. І один з них, колишній активний раб божий Никифор Кравченко, візьми та й напиши про все те до Кагарлицької газети «Будівник комунізму». І що б ви думали? Піп може б і нічого, а от господь бог не стерпів такої наруги над вірним служителем своїм. Простив він попові численні «бога-мать» і почав застосовувати санкції до гріховодника Кравченка. Взяв та й спалив йому хату! А коли грішний Никифор врятував корову й поставив її в іншу будівлю, бог і те запримітив, бо й та будівля з безневинною скотиною запалала...

Бачите тепер самі, на що здатний розгніваний Саваоф?! Що може він витівати?

4. НЕ МОРЕ, А ГОРЕ...

А тепер ще трохи про море. Щоправда, не про те море, котре міниться під сонцем десь на траверзі Аркадії чи Ліводії... Йдеться про море світла, яким повинна була залити навколишні села Глибоченська ГЕС, що на Південному Бузі. Повинна була, але...

Є, приміром, у Вінницькій області, поблизу Гайсина, село Антонівка. І є в тій Антонівці, як і скрізь у добрих людей, різні механізми, котрі потребують електроенергії. Механізми то є, та знову «але»...

І так оте «але» набридло місцевим жителям, що й не сказати! Хоч викидай з хат електричні лампочки і знову встановлюй каганці. Бо тільки візьме хто ввечері свіженьку газету, тільки прилаштується читати, як тут тобі блим — і сиди, мов у рукавиці. А лектор в клубі ледве встигне розкласти папірці, щоб щось цікаве розповісти, як знову затемнення і хоч рачки з того клубу виповзай! Вранці ж, тільки розпочне хто картопельку на електроплитці смажити, а тут тобі знову шпик і... хрупай той напівфабрикат, не взяв би його кат!

Ось так і коверзує вередлива ГЕС і не знають люди до кого бігти, кого благати, щоб вереди ті назавжди припинити...

Дм. ВИШНЕВСЬКИЙ.

Народні усмішки

...ПОМИЛИВСЯ НОМЕРОМ

Батько був приємно здивований, почувши, що його балакуча дочка закінчила телефонну розмову всього за 20 хвилин. Завжди вона говорила не менше години.

— Тобі дзвонила подруга? — запитав він.

— Ні, тату, це була не подруга. Просто хтось помилився номером.

Повідомив І. Г. КУШНАРЬОВ
з м. Богодухова,
Харківської області.

НА ЯКІЙ ВУЛИЦІ!

Одного разу у вечірній школі на уроці історії учитель запитав:

— Скажіть, Іваненко, що зараз робиться в Парижі?

Той довго думав, потім підійшов до вчителя і спитав на вухо:

— А на якій вулиці?

Повідомив Ф. С. ЛЕВЧЕНКО
з м. Дружківки,
Донецької області.

КАЗАВ КАРАСЬ КАРАСЮ

— Ну і набридло мені жити в цьому бруді, — скаржився карась карасю.

— А ти схопись за гачок, — порадив той, — і відразу ж потрапиш у сметану!..

ЗУСТРІЧ

Вечоріє. Лісовою стежкою йде з рушницею і пустою торбою мисливець. Назустріч йому з вудочками і пустим кошиком йде рибалка. Мисливець каже до рибалки:

— Продай, друже, рибки.

А той посміхнувся та й каже:

— Продать не продам, а на дичину проміняти можу...

ВИКРУТИВСЯ

У понеділок зустрілись два мисливці. Поміж ними відбулася така розмова:

— Ну, як пройшло полювання? — питає один.

— Добре! Вп'ятьох убили одного зайця.

— А як же ви його поділили? — зацікавився перший.

— А ми його не знайшли, — відповів другий.

Повідомив О. П. СТУПАК
з м. Пінська,
Брестської області, БРСР.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Чорно крали ліс у Сухоліському лісництві лісники Розпутний та Можировський. Їх подвиги ми описали в № 9 журналу. Крали, аж поки не схопили їх за руку. Тепер, після суду й після конфіскації майна, крадій Розпутний «одпочиватиме» од трудів праведних 4 роки, а Можировський — 2 роки.

Справи решти розкрадачів розслідують прокурори Білоцерківського й Тетіївського районів, Київської області.

РІДКІСНИЙ ВИПАДОК

Мал. БЕ·ША

Десять років працюють в одній установі, а один одного ні разу у вічі не бачили.

Ходить Перець по Донбасу

ЗАПАС КИШЕНЮ НЕ ДЕРЕ?

А хто бачив, а хто чув, що коїться на товкучці у місті Донецьку?

Я не бачив. Я не чув. Через те, мабуть, мені й порадили: обов'язково, Перче, пройдися по цій товкучці.

І от я ходжу. Ходжу і дивуюсь.

У самому центрі товкучки, на місці найбільш людному, стоїть і розхвалює товар один з керівників підприємств Донецького раднаргоспу т. Глущенко.

— Навалися, в кого гроші завелися! — голосно гукає він. — Кому палиці? Чудові палиці з кизилового дерева. Продаю оптом і вроздріб. Ану, навались!..

Але на палиці ніхто не навалюється. Одна жінка підійшла, подержала палицю в руці й поцікавилась:

— А навіщо вона?

— Як навіщо? — дивується він. — Хіба не бачите: чудові держаки для лопат! З кизилового дерева! Можу запропонувати чотири тисячі штук!

— У такому разі, дайте одну. — І потяглася рукою до сумочки.

— За готівку не продаємо, — сказав він. — Через банк прошу... Ми ж — організація!

— Організація? А нащо вам здалися оці палиці?

— Нащо? А холера його знає. Купили!.. А тепер поспішаємо збути, поки ревізор не наскочив.

— Навіщо ж продавати! — щиро здивувалася жінка. — Може, саме такий дебелий кизиловий дрючок і знадобиться ревізорові...

Жінка пішла. А т. Глущенко почав уже рекламувати інший товар:

— Кому уротропін? Уротропін кому? Випробуваний медичний препарат. Продаю 1895 кілограмів. Дуже ефективний медичний препарат! Прекрасний сечогонний засіб!

— Слухайте, — спитав я, — звідки у вас стільки уротропіну набралося? Невже самі виробляєте?

— Більше нам робити нічого... — посміхнувся директор. — Купили, звичайно... Комусь ударило в голову...

Цієї хвилини мене привабив голос іншого негоціанта, Кузнецова, — директора Ясинуватського машинобудівного заводу. Він теж прибився сюди не з порожніми руками.

— Продаю дві формувальні машини, — розхвалює свій товар т. Кузнецов. — Новенькі формувальні машини! Як привезли їх у 1959 році, так і понині ще стоять вони в нас не розпаковані! Продаю піскострільний стрижневий півавтомат, який ще ні разу не бував у ділі!

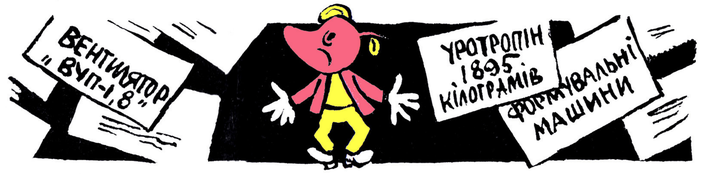

Є ще й інше непотрібне нам устаткування на 119 тисяч карбованців...

— Навіщо ж, — питаю, — ви його брали, коли воно вам непотрібне?

Товариш Кузнецов глипнув на мене так, ніби я з Галактики на нього звалився.

— А ти, Перче, якби був директором, хіба відмовився б од таких чудових машин? Це ж золото, а не машини!

— У нашому ділі без запасу не можна! — глибокодумно зауважив чоловік, який стояв збоку. І тут же, між іншим, щепнув мені на вухо:

— Ви, я бачу, цікавитесь устаткуванням. Можу запропонувати вентилятор «ВУП-1,8». Новенький! З 1961 року лежить у нас на шахті «Жовтнева» тресту «Куйбишеввугілля». Якщо не потрібен вентилятор, можемо запропонувати магнітну станцію «ПГХ 60901-43-а». А ні, беріть круговий перекидач. За свою ціну віддамо. Жодної з цих машин ніхто і пальцем не торкнувся. Як добули ми їх три роки тому, так і лежать. Трішки, правда, іржею взялися...

Хтось на товкучці, очевидно, пустив поголос про мене, як про оптового покупця, бо невдовзі мене вже з усіх боків шарпали за поли.

— А чи не візьмете зливковоза? — спитав директор Макіївського металургійного заводу т. Жуков. — Машина цінна! 800 тисяч карбованців. Придбали ми його в 1956 році. Стоїть без діла. Теж не підходить? У такому разі можу продати велику партію вимірювальних приладів. По секрету скажу: у нас їх втричі більше, ніж потрібно заводові.

— За яким же дідьком ви їх стільки нагребли?! — не витримав я. — Це ж злочин!

— Злочин?!. — щиро здивувався т. Шаламов. — Не знаєш ти, Перче, нашої виробничої термінології. У нас це зветься: наднормативний запас. Це вже кого хочеш спитай...

Я спитав фахівців з Донецького раднаргоспу, і вони підтвердили: дійсно, саме так офіціально й іменуються хеопсові піраміди мертвого капіталу, що їх так люблять воздвигати деякі запасливі директори підприємств.

На що тільки не натрапиш, покопавшись у такій піраміді: тут і устаткування, і інструмент, і допоміжні матеріали, і найцінніша сировина, яку не без підстав нарекли насущним хлібом промисловості.

Коли вже зайшлося про хліб, то в мене, за аналогією, виникла така думка: а що, коли б котрийсь директор заводської їдальні та надумав раптом робити запаси і почав би скуповувати весь хліб, випечений для булочних міста Донецька?

— Фантазія! — скажуть керівники Донецького раднаргоспу. — Такого, Перче, бути не може, як і не може бути такої товкучки, що ти оце змалював.

Каюсь! Товкучки такої і справді в Донецьку не існує. І це єдиний елемент домислу, що його я собі дозволив припустити, пишучи ці рядки.

Що ж до фактів, згаданих тут, то всі вони, на жаль, існують як реальна, хоч і не дуже весела, дійсність.

Існують, незважаючи на те, що Донецький раднаргосп місяць у місяць, рік у рік, товче воду в ступі про відповідальність керівників підприємств за правильність заявок на сировину та устаткування.

Теж свого роду товкучка, але — з іншим ухилом...

З перцем подорожував та його враження записав Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Донбас.

Мал. П. КАПЛАНА

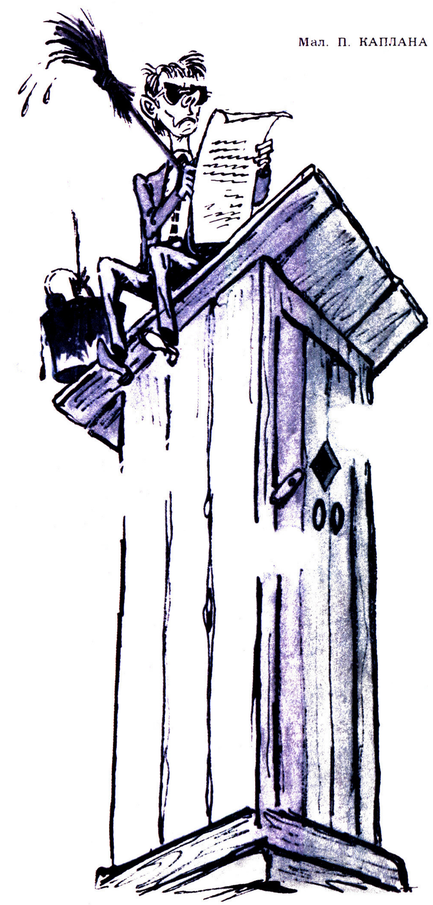

Олімп паплюжника

ДВА ПАЦІЄНТИ

Лікарня. Палата. Пізня година.
Два пацієнти на ліжках марять.
Що першому ногу стискає шина,
А другому голову кутає марля.

Та от у лікарні прийомний день.
Взолочує сонце промінням доріжки.
До першого натовп красунь іде —
Несуть йому квіти й ласкаві усмішки.

Ідуть і знайомі, і незнайомі,
Висловлюють і співчуття й побажання,
Щоб швидше зросталися переломи,
Щоб швидше кінчалося лікування.

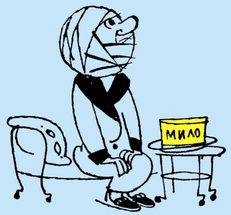

А біля постелі, з якої стирчить
Один лише ніс та здіймаються руки,
Одна тільки жінка похмура стоїть
Із поглядом, сповненим болю й розпуки.

«Так хто ж оті двоє?» — дивується світ.
Ну, що ж, я відкрию секрет вам печальний.
Той перший — нападник, гроза воріт,
А другий — футбольний суддя звичайний.

Віт ІЛЕК.
Із словацької переклав
Євген БАНДУРЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

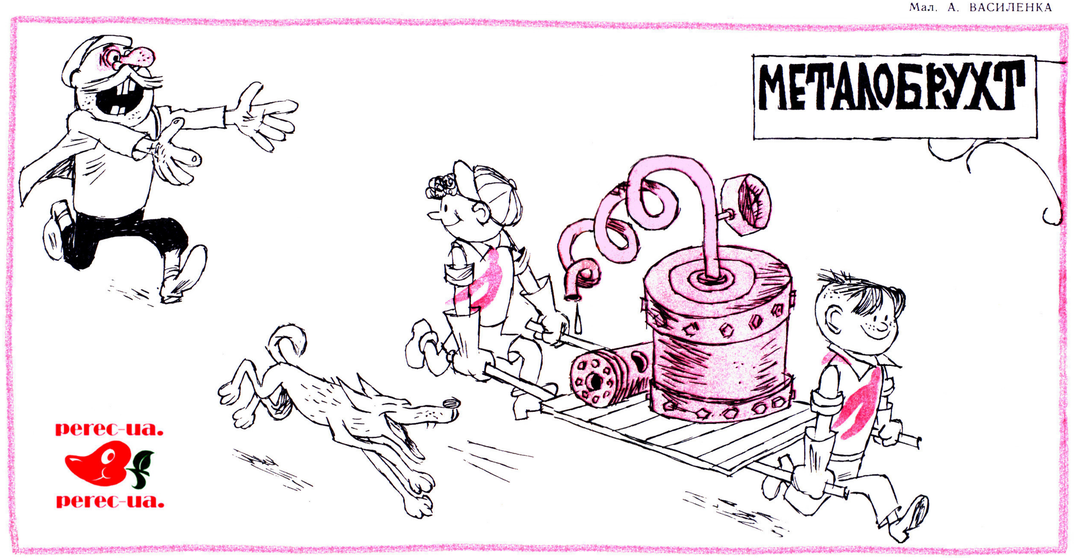

— Шибеники! Віддайте хоч закваску!!!

ПАЛИЧКА ДЛЯ ПТИЧКИ

Заздріть кияни, заздріть львов'яни, заздріть харків'яни, заздріть мешканці всіх інших міст і сіл України! Заздріть одеситам. Здорово повезло людям. Кількість міських автобусних маршрутів за один день збільшилася зразу на сто!

Сто тридцять п'ять автобусних маршрутів має зараз Одеса! А зовсім недавно було їх тільки тридцять п'ять. І нічого, якось справлялись. А тут раптом ще сотня маршрутів з'явилася. Коли так піде далі, то одеські автобуси швидко витіснять пішоходів не тільки з тротуарів, а й з пляжів.

Але при глибшому вивченні цього маршрутно-автобусного питання виявилось, що ні кількість маршрутів, ні кількість автобусів не збільшилась. Все пояснюється дуже просто. Адміністрація Одеського автобусного парку звеліла перед номером кожного маршруту ставити паличку. Був, скажімо, 10-й маршрут, став 110-м, був 27-й, став — 127-м. І так від першого (пробачте, тепер сто першого) до тридцять п'ятого, чи то пак, сто тридцять п'ятого. Для чого? Для солідності.

Крім того, — постанови міськради про поліпшення роботи транспорту були? Були. Реагувати на них треба? Треба. От і «реагували». «Впорядкували» нумерацію. І птичку, де слід, поставили.

Тепер можна сподіватися, що при наступних впорядкуваннях роботи міського транспорту в Одесі з'являться автобусні маршрути з п'яти, а то й з шестизначними цифрами.

НАВЧИВСЯ ПЛАВАТИ

Внук Грицько проха: — На річку відпустіть, дідусю, брата (Брату Петі восьмирічку через двоє літ кінчатя).

Суперечить дід Кузьмич:
— Ох, боюсь, щоб не втопився...
— Та він плавать, — каже Гриць, — на екзаменах навчився.

Микола ХОЛОДНИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Поки О. І. Співак працював у тресті «Нерудбудматеріали» в Житомирі — він був справним інженером. А як призначили його керувати Білоцерківським кар'єроуправлінням — ніби підмінили людину: почав самодурствувати, замилювати очі. Його діяльність ми докладно описали в № 11, у фейлетоні «Із-за гори кам'яної». Трест розібрався у фактах, наведених у фейлетоні, і зняв О. І. Співака з роботи. А начальникові планово-технічного відділу тресту Круковському за безконтрольність оголосив догану.

Усмішки про їхні порядки

ЩУРИ-РЯТІВНИКИ

«Приїздіть на Ямайку, тут ви можете побачити новий оригінальний атракціон. Тільки на Ямайці!».

Американські газети аж рясніють тепер такими багатообіцяючими закликами. Справа в тому, що останнім часом потік туристів на Ямайку дуже зменшився. Не приваблюють сюди нудьгуючих товстосумів ні розкішні пляжі, ні різні нічні клуби, ні навіть якийсь особливий ямайський «стриптиз» — танець з роздяганням...

І тоді власники туристичних компаній вигадали отой новий атракціон, про який тепер галасує реклама.

А новий атракціон являє собою... щурячі скачки!

За короткий час вони вже перетворилися тут на непоганий бізнес. З'явилися спеціальні щурячі тренери, а спритні ділки відкрили тоталізатори. На щурів тут роблять великі грошові ставки, як це досі робилося на кінських скачках.

Один американський кореспондент, описуючи щурячі скачки, назвав їх «захоплюючим видовищем».

Напевне, у найбільшому захопленні мають бути власники готелів, ресторанів і отих тоталізаторів, бо, як повідомляють, гучна реклама нового атракціону своє зробила: на Ямайку потягнулися нові тисячі багатих туристів.

Отак звичайні щури стали рятівниками ямайського туристичного бізнесу.

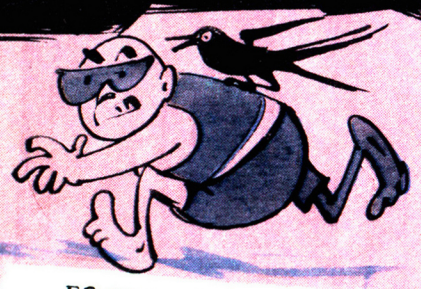

КОНФУЗ З БАРЕЛЬЄФОМ

Чимало паперу витратили буржуазні вчені писаки, щоб довести, що капіталізм тепер, власне, й не капіталізм, а таке собі щось дуже ніжне і приємне. І що немає вже тепер ніякої там класової боротьби, що там вічний мир між робітниками і підприємцями. Та, врешті, уже тобі ні капіталістів, ні тобі робітників, ніяких там експлуататорів і експлуатованих нема, а самісінькі «соціальні партнери»...

Тепер же до цієї вельми невдячної справи підпрягли ще й митців. У канадському місті Торонто, наприклад, цю справу доручили скульпторам.

Завдання перед ними поставили досить конкретне: на новій будівлі Біржі зробити великий барельєф, який би символізував оте «соціальне партнерство».

Торонтські скульптори працювали дуже ретельно і створили вельми ідилічну сцену: два підприємці ніжно обіймають свого «соціального партнера» — робітника, що стоїть між ними.

Сцена вийшла такою зворушливою, що замовники без усяких зауважень прийняли той барельєф.

А потім відбулося урочисте відкриття цього скульптурно-соціологічного шедевру. Всі милувалися барельєфом, хвалили скульпторів. Все було як годиться. І раптом — хтось помітив, що один з тих двох підприємців обіймає робітника за шию обома руками. А інший, також обіймаючи одною рукою свого «соціального партнера», другою лізе в задню кишеню його робочого комбінезона...

Скандал вийшов досить гучний. Барельєф затулили. Тепер його переробляють.

Отак, хоч і недовго, але образотворче мистецтво вірою послужило пропагуванню «соціального партнерства», яскраво показало, як той класовий мир насправді виглядає.

АБИ ГРОШІ

У церкві «Спінер» у Нью-Йорку пастор Уільям Гленсен запровадив вечірні відправи з танцями. На них молоді люди, оголені до пояса, під музику модерн-джазу виконують «експресіоністські» танці. Кількість відвідувачів церкви значно збільшилася. У пастора Гленсена в США з'явилось чимало послідовників.

Діла у них звелись на пси.
Ну що ж з людьми робити?
Чи то прийшли такі часи,
Що скільки їх вже не проси —
Не йдуть поклони бити.

Чи бог його на мисль навів,
Чи, може, чорт лукавий,
Та хитрий пастор все ж зумів
Владнати божі справи.

У церкві тій діла тепер,
Як бачимо, хороші —
Чи молитви, чи джаз-модерн —
Аби давали гроші.

Ю. КРУГЛЯК.

ГОСТРОДЕФІЦИТНА ПРОФЕСІЯ

...Чого тільки не було в старовину! Не було, кажуть, ні телевізорів, ні радіо, ні газет — зате були справжні чорти з натуральними ріжками, були спритні перевертні і, головне, були висококваліфіковані відьми. Потрібно було вам, скажімо, видоїти нишком вночі чужу корівчину або ж наслати тарганів до сусідової хати, чи то напродукувати крутенів у чиємусь житі — досить було звернутися до знайомої відьми — і порядок. Правда, відьомське ремесло було в ті відсталі епохи досить небезпечним, бо часто хапали відьом за хвости, і взагалі за що прийдеться, і шпурляли їх у вогнища...

Тепер не те. Професія відьми нині стала гостродефіцитною. Тепер навіть поганеньку зачухану відьму інакше, як через газету, не знайдеш. Про це свідчить хоч би й об'ява, яку одного разу вмістила на своїх сторінках поважна лондонська «Таймс»: «...Терміново потрібна одна відьма з мітлою, ступа з товкачем, магічний кристал і провісник майбутнього з чорним котом. Звертатися на адресу...»

Бачите, як чемно і по-діловому. Бери, мовляв, в обережемок свій відьомський реквізит і чеши на роботу. І боятися нема чого, бо мода змінилася: новітні мисливці за відьмами» полюють нині на зовсім інших «єретиків»

МОДИ, БІЦЕПСИ І ПОЛІТИКА

Американський журнал мод «Есквайр» вважається у Сполучених Штатах провідним у своїй галузі.

Та редакторам того журналу замало, як видно, одних мод. Закортіло і їм не відстати від поширеної серед американських політиканів моди — зробити й свій внесок у боротьбу проти «комуністичної небезпеки».

Раніш законодавці мод з «Есквайра» дбали лише про красу одягу, тепер вони пропонують американським модникам такий одяг, який може перетворити їх на богатирів. Походиш рік—другий у костюмах, пошитих за зразками, «Есквайра», і не помітиш, як на твоїх руках, плечах та ще десь там наллються міцні м'язи...

Не будемо докопуватися, як же то, скажімо, штани чи спідниця можуть з людини атлета зробити. То вже секрети «Есквайра». А от для чого це робиться — не секрет: для боротьби проти «комуністичної небезпеки». Бо, якщо вірити політичним вправам редакторів того журналу, «вільний світ», щоб побити комуністів, повинен ще й добрі біцепси мати...

Непогано було б, якби на декого із тих редакторів та й гамівну сорочку натягти. Одежина ця хоч і не така модна, як рекламовані «Есквайром» костюми, але користі від неї в даному випадку було б значно більше, ніж од тих костюмів.

ГОРЩИКИ ПРИНЦА КСАВЕРА

Йоганнес Франц Ксавер не якийсь там собі звичайнісінький житель Ліхтенштейну. Він принц, двоюрідний брат самого князя Франца-Йозефа II — теперішнього правителя цієї маленької європейської держави. Він навіть посідає якесь помітне місце в уряді своєї країни. Щось на зразок статс-секретаря.

Але заповзятий принц не цурається й чисто комерційної діяльності. Він відкрив невеличку фабрику, яка виробляє різні сувеніри для іноземних туристів. А їх тут не бракує.

Серед виробів принца-фабриканта найбільшим успіхом у іноземних покупців користується така прозаїчна річ, як звичайний нічний горщик. Але що то за горщик! Його стінки і днище оздоблені малюнками, зробленими самим принцем!

А один зразок тих горщиків особливо коштовний. Тут є не лише малюнки, а й різні віршики, написані самим принцем. Любителі поезії охоче купують цей горщик.

Правда, принцеві довелося пережити деякі неприємності, але усе те швидко минулося. Справа в тому, що дехто з родичів принца Йоганнеса Франца Ксавера обурився його комерційною діяльністю. Не личить, мовляв, представникові князівського роду займатися подібними справами. Непристойно!

Численні родичі принца глибоко вивчали і обговорювали цю складну справу і, нарешті, прийшли до висновку, що нічого поганого у бізнесі принца Ксавера немає. Хай собі підробляє у такий спосіб.

Гроші, зароблені навіть на нічних горщиках, не пахнуть. А бізнесом таки пахне! Отже, принц — принцом, а бізнес — бізнесом!

НЕ ТУДИ ПОЇДЕШ—
У ФЕЙЛЕТОН ПОТРАПИШ...

(ДОПОВНЕННЯ ДО БАБУСИНОЇ КАЗКИ)

Десь-не-десь жили та були собі колись хороші та слухняні хлопчики. А в хлопчиків тих бабусі були. І, як усі хороші бабусі, вони тим хлопчикам казки різні розказували. А в казках тих часто таке говорилося:

«Прямо поїдеш — з конем загинеш. Направо поїдеш — сам загинеш. Наліво поїдеш — коня загубиш...»

Словом, про дуже суворі правила руху в тих казках говорилося. Куди не повернися — біда. Аж страшно було малим таке слухати...

А потім хлопчики повиростали. Стали дорослими.

А як повиростали вони, той стали не такими слухняними, як колись були. І тепер не завжди слухають те, до чого прислухатися повинні.

Забули вони бабусину казку, та й почали думати, що їм і направо, і наліво роз'їжджати можна. І почали вони їздити куди і як їм заманеться. Не кіньми, як оті казкові герої, почали їздити, а державними машинами...

Забув дехто ту бабусину казку й у Лозівському районі на Харківщині. І коли тут у квітні цього року районну нараду скликали, то:

заступник голови колгоспу ім. XX партз'їзду т. Простотін на ту нараду вантажною машиною ГАЗ-51 прикотив;

директор Близнюківського відгодівельного пункту т. Головаш з такої нагоди молоковоза осідлав;

голова колгоспу «Червона зоря» т. Мендрик на тракторі «Бєларусь» із причепом примчав...

Забув бабусину казку і завідуючий Ярмолинецьким районним відділом культури, Хмельницької області, т. Кордонський.

Правда, не все забув. Пам'ятав, що в кінці майже кожної казки говорилося щось таке ніби, як: «І я там був, пиво пив. По бороді текло, а в рот не попало». Тому, коли якось не могли дістати пива для заручин, т. Кордонський виділив нареченому машину спеціального призначення, і з легким серцем благословив у мандри. Та скоро пиво п'ється, а не скоро воно привозиться — сколесила та машина у два кінці 70 кілометрів, поки те пиво привезли...

Забули бабусину казку і в радгоспі ім. Кірова, що на Чернігівщині. Та й ніколи їм було про казки думати, бо думали вони про те, як би директор радгоспу т. Волков папери попідписував. А директор якраз сидів за п'ятдесят кілометрів від радгоспу, у чернігівському готелі «Україна».

У казці таку справу владнати — що раз плюнути: «За щучим велінням, за моїм хотінням — хай буде директорська закарлючка на всіх бомагах!» І — все!

Та радгоспівці ж забули казки. І заступник директора радгоспу т. Замкевич підійшов до цього питання з філософського боку: «Якщо директорський підпис не йде до бомаги, то хай бомага їде до директорського підпису!»

І учворили-таки чудасію. Не в казці, а насправді: поїхали ті папери на підпис за п'ятдесят кілометрів у Чернігів. Спеціально відрядженою для цього машиною ГАЗ-51 поїхали...

Отак, бачите, позабували люди спочатку бабусині казки, а далі — позабували й про те, що є серйозне урядове рішення про використання транспорту тільки за призначенням...

Так то ж ще тільки тоді, коли про наради, пиво, начальницький підпис і таке інше йдеться! А що вже говорити, коли людина «заболіє»?! Тоді вона зовсім голову втрачає. Геть про все забуває. Бо серце в неї, нещасної, так і гупає, так і гупає. Бо пульс у неї, сердечної, так і тіпається, так і тіпається. Бо тільки й думає вона, бідолашна: «Господи, чим же то воно сьогодні закінчиться?! Що ж то воно буде?!»

Ясно, коли людина отак «заболіє», то вскакує вона швиденько у машину невідкладної медичної допомоги і — гайда!

Але то тільки, коли йдеться про працівників Северинівської районної лікарні, Комінтернівського району, що на Одещині, чи про працівників об'єднаної залізничної лікарні. Їм добре — у них є машини невідкладної медичної допомоги. А інші, де тих машин нема, мусять уже рятуватися як хто може.

Наприклад, працівники автобази № 10, Чорноморського раднаргоспу, самоскидом на футбольні матчі до одеського стадіону добираються. А працівники спецуправління механізації— автокраном.

Не веселіші справи з цим і на Запоріжжі. Тут голова колгоспу «40 років Жовтня», Червоноармійського виробничого управління, т. Скоропат мусить у Запоріжжя на футбол цілих 25 кілометрів у колгоспній машині ГАЗ-69 трястися. А голова колгоспу «Радянська Україна», Оріхівського району, аж за сто кілометрів у колгоспній «Волзі» на той запорізький стадіон перекочовує...

Отак собі й роз'їжджають.

А коли, бува, хто нагадає їм, що грішно державну чи колгоспну машину без потреби, як Сидорову козу, ганяти, що не гоже нею розпоряджатися, як своєю власною, а то ще й гірше, вони вдають, що нічого розумнішого і справедливішого в житті своєму не чули, а насправді думають: «Е-е, говори, говори! Усе то — бабусина казка!..»

А бабусині казки тепер для них не авторитет. Вони ж — люди дорослі, і казки їм не страшні. Тепер треба з ними цілком серйозно, як з дорослими, говорити: «Прямо, за призначенням поїдеш — нічого тобі поганого не буде. Вправо чи вліво поїдеш — неприємність буде».

А щоб не думали, шо то їм бабусині казочки розказують, ми взяли та й показали, як люди з прямої дороги звернули та й у фейлетон потрапили.

Хай інші читають та на вус мотають.

Д. МОЛЯКЕВИЧ,
Б. СИНЕЛЬНИКОВ,
начальник відділення Державтоінспекції.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Сумний випадок з директором одного підприємства.

ЧИ ТО ДОШКА, ЧИ ТО ВІКНА

Що треба зробити для того, щоб твій портрет красувався у «Вікнах сатири»? Ви скажете: напитися, нахуліганити, спійматися на дрібній спекуляції тощо. Як правило, це так і є. Але відомо, що кожне правило має виняток.

У місті Івано-Франківську, наприклад, щоб потрапити у «Вікна сатири», треба регулярно виконувати й перевиконувати план, подавати раціоналізаторські пропозиції, бути взірцем для інших і дома, і на виробництві.

Шість портретів передовиків виробництва м. Івано-Франківська висять у «Вікнах сатири», в самісінькому центрі міста!

Нам дуже хочеться вірити, що Івано-Франківськ абсолютно позбувся об'єктів сатири і «Вікна сатири» довгий час були пустими. Але чому ініціатори цього перетворення «Вікон сатири» на «Дошку пошани» не додумались у тих вікнах вивісити свої власні портрети?

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА.

ДРАМА НА ПОЛЮВАННІ

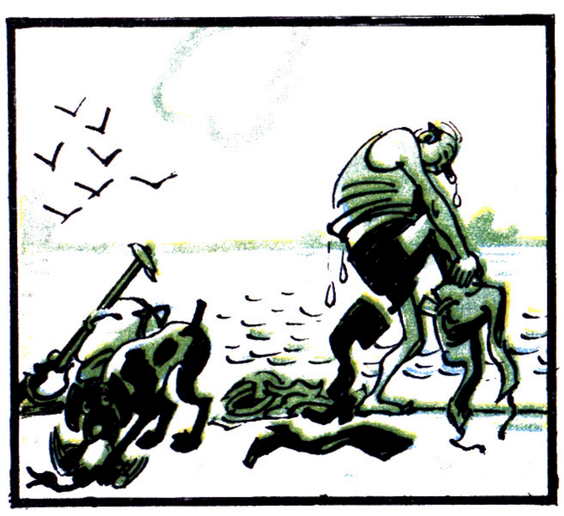

Сатиричне перо не в гусака

При розподілі спадщини між спадкоємцями, прошу не мою долю виділить більше, тому що у мене були додаткові видатки на поминки. Тільки горілки я купив 18 літрів.

Хоч я і прожив з дружиною 25 років і у нас троє дітей, однак більше жити з нею не можу, що дружина часто насипала сіль у страву для розладнання мого шлунку і я з-за цього часто хворію.

Виписки з судових документів надіслав адвокат Л. М. КРИВОНОВСЬКИЙ з м. Самбір, Львівської області.

—

В сільський клуб, де проходили збори, зайшов Йосип Ткачук, який був відсутній в селі більше двадцяти років. Щоб підкреслити свою культурність, запитав:

— Васька Попадюк, ізвініте за вираженіє, єсть тут?

Завідуючий клубом вивісив кінорекламу:

«Сьогодні в клубі

ПЕРША ЛЮБОВ

ціна 20 коп».

—

Чоловік напідпитку розповідав, як його частували в одній сім'ї:

— Одним словом, — закінчив він, — культурна сім'я... жінка в халаті, холодець подали порізаний, а пацан сидить на дивані і так грає на скордіоні — аж серце завмирає.

—

Учителька природознавства записала в своєму щоденнику:

Тема уроку: «Слон і його дані».

Мета уроку: «Привити дітям любов до слона».

Надіслав В. МЕЛЬНИК
з с. Дашківці, Калинівського району Вінницької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

*** У листі з Херсона, надрукованому в № 9 журналу, повідомлялося, що квиток для проїзду тролейбусом в Херсоні коштує 5 копійок (а не 4 коп., як по інших містах республіки).**

Після виступу «Перця» начальник Головного управління міського електротранспорту Міністерства комунального господарства УРСР т. Карев повідомив, що за погодженням з Міністерством фінансів УРСР з 1 січня 1964 року тролейбусний квиток у м. Херсоні коштуватиме, як і скрізь — 4 копійки.

*** У тому ж номері, в маленькому фейлетоні під назвою «З позиції амбіції», розповідалося про головного ветлікаря Торчинської ветлікарні Недашківського, який тричі звільняв їздового ветлікарні Шегедина, а суд тричі поновлював його на роботі. Проте, Недашківський, незважаючи навіть на рішення обласного суду, категорично відмовився поновити Шегедина на роботі.**

В. о. прокурора Волинської області т. Кириленко повідомив редакцію, що після втручання органів прокуратури рішення суду було виконано, Шегедина на роботі поновлено і гроші за вимушений прогул йому виплачено.

ВИДАВНИЦТВО ГУМОРИСТИЧНОЇ ЛІТЕРАТУРИ «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» (НІМЕЦЬКА ДЕМОКРАТИЧНА РЕСПУБЛІКА) ВИПУСТИЛО ЗБІРНИК ДОТЕПНИХ НАРОДНИХ АФОРИЗМІВ, КРИЛАТИХ СЛІВ, АНЕКДОТІВ, ЦІКАВИХ ПРИГОД, ЗІБРАНИХ ПИСЬМЕННИКАМИ-ГУМОРИСТАМИ.

ДРУКУЄМО КІЛЬКА РЕЧЕЙ З ЦЬОГО ЗБІРНИКА У ПЕРЕКЛАДІ ТАРАСА ФРАНКА.

Ервін ШТРІТТМАТТЕР

РОЗМОВА ПРО СУПУТНИК

— У святому небі прострелено дірку, – сказав пастух попові.

На це пророк піп:

— Небо далеке й велике Безбожна діра від ракети не більша від горошини в церковім наметі.

— Але ж і крізь таку шпарку можна бачити, що показують у цирку! — відповів пастух.

Адольф ПОЛЬКГАР

ПІЗНО СКАЗАВ

— Чого бажаєте на вечерю? — запитав начальник в'язниці бідного злочинця, що мав завтра вранці висіти на шибениці. — Ви маєте право їсти й пити що і скільки захочете.

— Шкода! — зітхнув засуджений до страти. — Коли б ви сказали мені це три місяці тому, не було б і того грабунку з убивством.

Петер КАСТ

ПРИГОДА З ЕРІХОМ ВАЙНЕРТОМ

Одного разу на початку 1933 року на вулиці Унтерленлінден у Берліні Еріх Вайнерт зустрів юнака, який голосно насвистував мелодію революційної пісні «Червоні лави», автором якої був Вайнерт.

Коли Вайнерт пильно глянув на юнака, той перестав свистати і гнівно крикнув поетові в лице:

— Тобі, сякий-такий паничу, ця пісня, певно, не довподоби! Га?

— Чому ж бо ні? Чому ж бо ні! — поспішно запевнив Вайнерт.

— Твоє щастя! — сказав юнак і з пронизливим свистом пішов далі.

Рудольф РОХГАУЗЕН

СУПУТНИК І ВСЕВЛАДНИЙ БОГ

Коли народи всього світу, атеїсти і віруючі з захопленням поглядали в небо, де літав супутник, що його радянські вчені запустили в космос, отець єпіскоп Дібеліус подумав, що й він повинен щось сказати про подію, яка схвилювала весь світ. У його органі «Церква» («Ді Кірхе») люди прочитали про супутника ось таке:

«Я є чудо техніки. Але я не власною силою кручуся довкола землі, а рухаюся тими силами, котрі творець дав своїм творам і котрі людина використала лише з допомогою розуму, дарованого йому господом...»

— Дивно, — сказали читачі. — Чому ж це всевладний бог дозволив першими проникнути в космос тим, хто в нього не вірить — безбожним комуністам?

Ганс ОЛІВА ГАГЕН

ЩО ОГЛЯДАТИ?

Перший концерт Давида Ойстраха у Дюссельдорфі організував відділ культури магістрату. Коло видатного скрипаля заметушилися представники місцевої влади.

Йому запропонували оглянути федеральну столицю Бонн.

— Який я щасливий! — сказав захоплено скрипаль. — Усі мої колеги дома заздритимуть моєму щастю.

Зворушений такою симпатією до резиденції Аденауера, міський урядовець запитав:

— А що ви бажаєте оглянути в Бонні?

— Будинок, де народився Бетховен

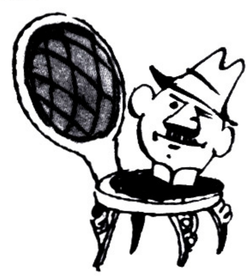

Фіете ФІШЕР

ВІЧНО АКТУАЛЬНЕ

Будівельним радником у Дрездені в тридцятих роках був геніальний інженер Ганс Пельціг.

Одного дня на публічнім засіданні Дрезденської ради, радники поскаржилися на те, що професор Пельціг дуже рідко буває на нарадах.

— Мої панове! — взяв слово будівельний радник, промовляючи за своїм звичаєм живо і неприкрашено: — Чи ви найняли мою голову, чи мій зад?

Гергард ДЕЩИК

ПІКЛУВАННЯ ПРО ГОСТЕЙ

У році 1938, коли гестапівці почали підслуховувати проповіді, мій старий приятель, пресвітер місцевості Лебау кожну проповідь починав так:

— До початку нашої бесіди, любі християни, прошу тих, що хочуть робити записи, підійти ближче. Тут краще видно.

Віллі БРЕДЕЛЬ

«ТО ПІДЕМО ПІШКИ»

Коли в 1919 році уряд Еберта — Шейдемана кинув проти революційних робітників Бремена корпус добровольців Герстенберга, робітники всієї північної Німеччини оголосили загальний страйк. Гамбурзці організували загони на допомогу товаришам з Бремена.

Ернст Тельман був одним з організаторів і вождів цього руху солідарності. Під його проводом озброєні робітники вирушили на головний вокзал, щоб звідти їхати в Бремен.

Але залізничники заявили:

— Ми страйкуємо — і не поїдемо!

Ернст Тельман намагався розтлумачити страйкарям, що вони страйкують в ім'я перемоги бременців, але керівники страйку залишились глухими: «Страйк є страйк, вони не поїдуть!»

Озброєні робітники звертаються до Тельмана: «Що робити?» Тельман, роздратований такою політичною короткозорістю керівників страйку, вигукнув:

— То підемо пішки!

Так і сталося

Ця фраза стала в Гамбурзі крилатою.

Завжди, коли треба було перемагати несподівані труднощі, робітники говорили:

— То підемо пішки!»

Дорогий Перче!

Понад п'ять років тому у нас, у Ковалівці, Бучацького району на Тернопільщині, Монастириська міжколгоспна рада на чолі з т. Таратутою почала будувати колгоспний клуб на 400 місць.

З того часу втекло не тільки багато води, втекло і 40 тисяч колгоспних грошей. То б ще нічого, але в 1962 році почала кудись тікати одна стіна, відхиляючись убік від клубу. Ледве пощастило втримати на місці стіну, як з даху стрибнув димар і провалив стелю...

Погані танцюристи хоч і починають танцювати з уподобаного ними кутка, але все-таки танцюють. А погані будівельники з якого б кутка не почали будувати, нічого у них не виходить.

Допоможи, Перче, будівельникам, очолюваним т. Таратутою, знайти потрібний куток, щоб витанцювати наш клуб, бо при такому будівництві ми не скоро танцюватимемо в його стінах.

І. ПЕТРИЧЕНКО,
заступник секретаря парторганізації колгоспу «Червона Зірка».

Чи буває так, що водночас — і густо і пусто?

Виявляється, буває.

У нас, на території колгоспу «Перемога», працює аж шість торговельних точок. Нічого не скажеш — густо.

А от коли захочеш купити ковбаси або сигарет, або ще якогось там товару повсякденного вжитку, то обійдиш усі шість торговельних точок і повернешся з пустими руками.

Проте це не дуже тривожить голову Бісковицького ССТ т. Доліченка.

— У вас же, — каже він, — аж шість точок. Чого вам ще треба?!

По секрету, Перче, ми тобі скажемо, чого нам треба.

Нам треба, щоб кооператори вихвалялися не тільки числом, а й умінням.

Умінням торгувати!

Шість підписів.

Дрогобицький район,
Львівської області.

Родючі грунти в колгоспі «Більшовик» Миргородського району на Полтавщині. Це, мабуть, звідси й пішла гуляти приказка: «Посади в землю дишель — виросте дуб!»

Побувавши в цьому колгоспі, працівники Михайликівської лугомеліоративної станції провели такий дослід: вони посадили в землю не дишель, а два потужні болотні плуги «ПБ-1» та «ПБ-2». Посадили і почали ждати, що з них виросте.

Ждали осінь, зиму, весну... Вже й літо в зеніті, а вони все ще ждуть.

Передав би ти, Перче, лугомеліораторам, що їх плуги підуть у ріст тоді, коли на вербі почнуть родити груші.

Л. НІКОЛАЄНКО,
заступник голови комітету партдержконтролю по Миргородському виробничому колгоспно-радгоспному управлінню.

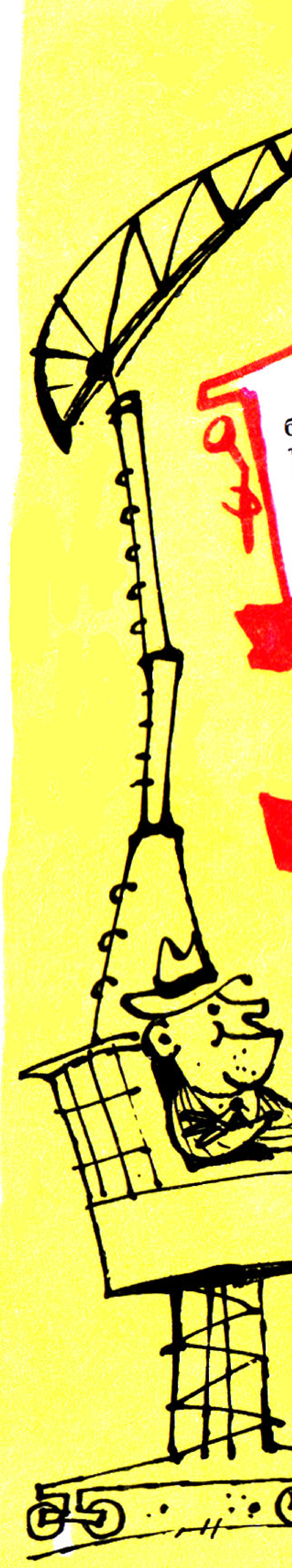

Прийшла нам думка зробити добре діло — допомогти тим митцям, що хотіли б бути в гущі життя, не виходячи з свого кабінету. Хай переселюються в наш будинок — вул. Чугуєвська, 9.

Цей будинок недавно тільки капітально відремонтували, а потім з усією територією віддали Київському арматурно - машинобудівному заводу, який має будувати тут новий корпус.

Виселити нас цього року завод не має змоги, але територію, будинок, і нас разом з ними, уже «освоїв». Будинок з усіх боків огородили високою огорожею; під вікнами навалили купи пруткового заліза; цілі дні гудуть автокрани і автонавантажувачі; в кімнати долинає ніким не відредагована жива розмовна мова.

Словом, живемо, як у цеху. Якби серед нас був хоч один письменник то, сидячи в квартирі, міг би на виробничу тематику на живому матеріалі твір написати. Може ще й подякував би директорові заводу т. Платонову за це.

Ми ж, Перче, дякувати не збираємося.

За дорученням мешканців будинку
О. МЕТЕЛЄВ.

Чи знаєш ти, Перче, що у тебе під носом вкрали одну з центральних вулиць столиці? А саме — вул. Пушкінську!

Першим це викрив не детектив, а звичайний оператор Харківського телеграфу т. Деркач.

Про це він чорним по білому написав громадянці Луцькій: «Телеграму, яку ви подали 11/5 77/9401 на адресу Київ, Пушкінська, 41, кв. 10, адресатові не доставлено. Зазначеної вулиці в Києві немає».

Діла!..

м. Київ. А. ЛАНДО.

Сатиричні мініатюри

МОЛОТНИК

Хтось за нього землю оре,
Хтось за нього сіє,
А він тільки молотити
За столом уміє.

Антоніна ТОРЛЮН.

с. Нові Санжари,
Полтавської області.

ЗАРОБІТОК З «ДУШКОМ»

Повезло мені-таки,—
Дома Гриць хвалився.—
Перепродую хустки
Й добре поживився.

Поки вірна є рука,
«Москвича» придбаю.
Гроші, любі,— річ така —
Запаху не мають.

Тут як схопиться татусь,
Кулаком як трахне:
— Я, пройдисвіте, боюсь,
Тут тюрмою пахне!..

Олексій КОСТЕНКО.

м. Кунгур.
Пермської області.

В'ЮНОВА ТОЧКА ЗОРУ

Від Коропа почувши новину,
Що чистить дно взялися люди,
В'юн стриматись не зміг: — Ну-ну!
Та що ж за став то буде,
Ніяк я не збагну,
Коли не зможем, як у дні минулі,
Розкошувати в мулі?!

Петро КРАСЮК.

ЗРАДИВ ЗВИЧЦІ

Була в Гриця давня вада —
Він приписками грішив.
А в селі, де мав посаду,
Приписатись не спішив.

Валентин ЧУДНИЙ.

МИСЛИВСЬКА ПРИГОДА

— Непростиму вчора
Я зробив дурницю:
Йшов на полювання
Та й забув рушницю.

— Що ж, пригода справді
Неприємна дуже,
А коли ж, цікаво,
Спохвативсь ти, друже?

— Спохватився, брате,
На своє безслав'я,
Аж тоді, як жінці
Зайця віддавав я...

Євген БАНДУРЕНКО.

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ

(З молдавського)

Скупий Арсене дім свій продає,
Аж тридцять тисяч гилить він за нього.
Питає хтось: — А чи конюшня є?
Арсене хмурить брови: — Це ж для чого?
— Для чого? Ще й питаєш? От діла!
Чи ти забув, господарю хороший:
Конюшня та потрібна для осла,
Який тобі одвалить стільки грошей!

Петро РЕБРО.

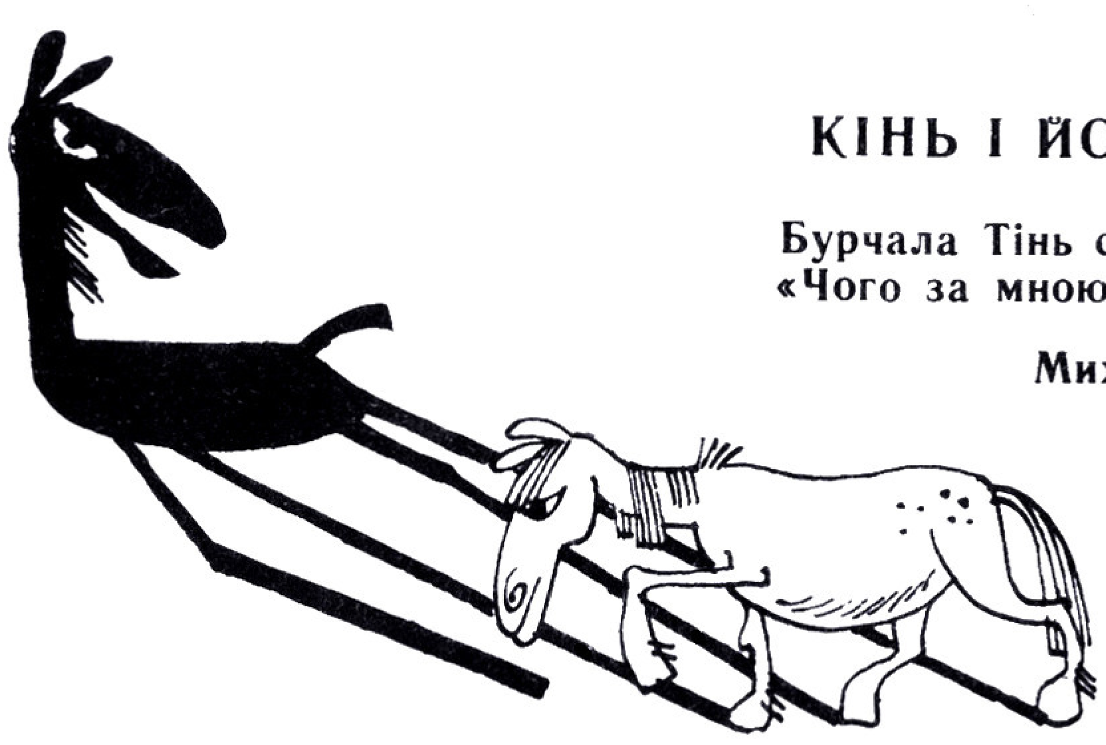

КІНЬ І ЙОГО ТІНЬ

Бурчала Тінь сердито на Коня:
«Чого за мною бігаєш щодня?!»

Михайло ХИЖКО.

НЕ РОЗІБРАВ...

— Куди ділося, Юрасю,
З шафи мило,
Що учора у сільмазі
Я купила?
— Щойно п'яний татко вийшов,—
Пояснив синок. —
Він казав — то сир голландський,
З'їв увесь шматок.

В. МАР'ЯНІН.

м. Сокиряни,
Чернівецької області.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції: Київ-47. Брест-Литовське шосе, 94. Тел. Б-13-2-12, Б-4-73-94, 5-30-31. Для телеграм: Київ Перець. Передплатна ціна 20 коп. на місяць

Журнал «Перець» № 15 (506) (на украинском языке). Підписано до друку 18. VII. 1963 р. Папір 70×108 1/8 — 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 01478 Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ, О. Довженка, 1. Зам. 01827. Тираж 400.000 прим.

http://perec-ua.livejournal.com
Відсканував і опрацював Олег Леськів
perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Ціна 10 коп.

Індекс 74393

Винайдено й пущено в світ брехливу легенду, що сучасний капіталізм нібито «переродився», ніби народився наново і тепер він нібито не знає ні соціальних конфліктів, ні вад «старого» буржуазного суспільства.

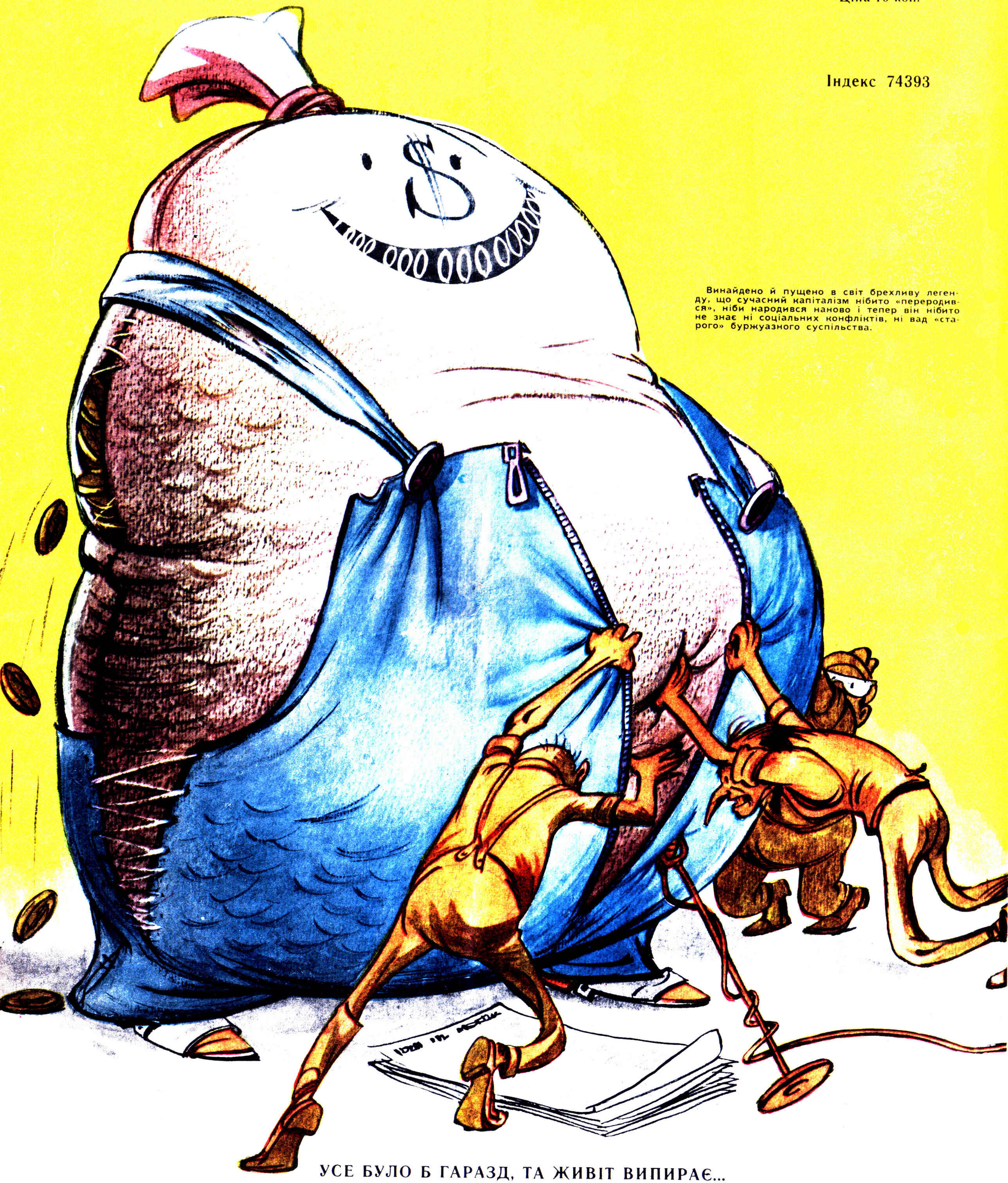

УСЕ БУЛО Б ГАРАЗД, ТА ЖИВІТ ВИПИРАЄ...